

Flaskpost från Randivåg

Södra Stilla havet 22 februari – 15 april 2016

Februari

Vi lämnade Valdivia i Chile den 22 februari 2016 och påbörjade seglingen till Gambier i Franska Polynesien. Vädret var fint och väderprognosen såg lovande ut: medvind och ca 10 m/s. Och så blev det.

Ankringen på Isla Robinson Crusoe

Seglingen till vårt första mål, ögruppen Juan Fernandez, knappt 500 sjömil bort, gick rätt snabbt. Redan den 25 februari på kvällen kom vi in i Cumberland Bay vid byn San Juan Bautista på Isla Robinson Crusoe och ankrade några hundra meter från land. Vi kunde känna doften av barrträd ända ut till båten. Ankringsviken är inte så skyddad mot vågorna, så vi vaggades stilla till söms.

Vi var fyra båtar som lämnade Valdivia samtidigt och de andra tre kom in straxt efter oss och dagen efter. Det är alltid trevligt att vara några båtar som seglar samtidigt, vi brukar då

ha en bestämd tid när vi hörs på VHFen eller kortvågsradion, prata bort en liten stund och jämföra positioner, vind och vågor.

Byn San Juan Bautista har ca 900 invånare. Här finns några matvarubutiker, restaurang, postkontor och nationalparks kontor. Hela ön är en nationalpark och så snart man lämnar själva byn skall man betala en parkavgift. Det finns flera fina vandringsleder på ön, en går upp till en utkik som det sägs att Alexander Selkirk använde sig av när han var på ön mellan 1704 och 1709. Alexander blev ilandsatt för att han ansåg att fartyget han seglade med inte underhölls ordentligt. Kaptenen gillade inte hans åsikter, men fartyget sjönk någon månad efter Alexander lämnat och de flesta ombord omkom.

På väg upp till Alexander Selkirks utkik

Här njuter vi av nykokt hummer!

Alexander var ensam på ön under fyra år innan ett annat brittiskt fartyg anlände och han kunde följa med hem till Storbritannien. Där läste Daniel Defoe om Alexanders äventyr och skrev sen boken om Robinson Crusoe. På 1960-talet bytte ön namn till Isla Robinson Crusoe och idag vårdar man Alexander Selkirks minne.

Vi stannade i drygt en vecka på Isla Robinson Crusoe, slutförde arbeten på båten som inte blivit klara i Valdivia, vandrade på ön och besökte byn. Här fiskar de hummer (en klolös hummer) som smakar som svensk hummer. Vi köpte några stycken, kokade och åt. Gott!

Vi hade funderat på hur vi skulle göra med utklarering från Chile redan innan vi lämnade chilenska fastlandet, men vi bestämde oss för att

klarera ut från Chile redan då. Vi kunde ju inte vara helt säkra på att nå Isla Robinson Crusoe och klarera ut där. Då de inte hade vare sig inklarering eller utklarering på Isla Robinson Crusoe var detta nog ett klokt beslut.

Mars

Den 5 mars gav vi oss iväg mot Påskön, ca 1.600 sjömil bort och samtidigt som oss seglade en av båtarna, den holländska AdiejeWah ("Vi ses igen" på holländska). Som vanligt satte vi upp tider och frekvenser då vi skulle höras av på radio. Väderprognosen visade medvind i en vecka så vi hissade upp twin-sail (dvs två försegel spirade på var sin bom) och kopplade in vindrodret utanför hamninloppet och först sex dagar senare

Vi seglade "twin-sail" stora delar av sträckan mellan Chile och Franska Polynesien

måste vi tog vi ner bommarna då vinden vred. Nu följde några dagar med svaga vindar från olika riktningar men sen kom medvinden tillbaka, twin-sail upp igen och vi seglade snabbt mot Påskön. Vindarna mellan Isla Robinson Crusoe och Påskön brukar vara svaga och ojämna så det kan vara lite tålamodsprövande att segla här. Många får gå för motor stor del av vägen och vi hade bunkrat upp med diesel för att kunna gå för motor om det skulle behövas. Det är inte bra varken för båten eller för moralen ombord att ligga och driva utan vind. När man inte har vind i seglen slår bommen och masten i dyningen och det sliter på båten. Men vi hade god vind nästan hela tiden.

Landningsplatsen för dinget i Hanga Roa

Sent den 19 mars ankrade vi utanför staden Hanga Roa på Påskön, mellan en fransk båt och en lokal båt, seglingen tog oss 14,5 dygn. Vi somnade fort den kvällen. Det blir lite slitsamt att segla dygnet runt, då en av oss alltid är vaken. Visst sover vi, men oftast bara korta stunder i taget.

När vi vaknade på morgonen till en strålande dag såg vi stora stenstatyer på land och en liten stad. Vi kunde se att vi kommit till Påskön! Men vi såg också de stora vågorna som rullade in mot stranden, det var inte en bra dag för att gå iland. Vi nöjde oss med att titta in mot land och städa upp inne i båten, det var i varje fall söndag och inklareringen var

stängd. Hanga Roa har ingen skyddad ankring och inte heller något bra ställe att landstiga när man kommer med dinget. Dyningen går oftast hög och den bryter när den kommer in mot land, att ta dinget in är ett vågspel, det är lätt att den välter i de stora vågorna. Vi blev visade den bästa vägen in till en skyddad landningsplats och dagen därpå lyckades vi ta oss i land utan att bli våta. Vi kunde klarera in i Chile igen, nya stämplatser i passet och nya papper för båten i Chile.

Påskön är ca 24 km x 12 km, dvs det är ingen stor ö och guideboken skriver att ön har ”en fot i Chile och en i Polynesien”. De måste mena att somligt är som i Chile och somligt som i Polynesien. Det verkar så i varje fall om man tittar på befolkningen, både polynesier och chilenaar.

Den första europé, holländaren Jacob Roggeveen, som såg ön (eller i varje fall beskrev den) kom hit 1722 på påskdagen, därav namnet på ön. På polynesiska heter ön Rapa Nui. När Roggeveen kom

Vid Rano Raraku tillverkades stenstatyer

hit stod flera av öns stora statyer upp, men någon gång under 1700-talet fälldes de alla. De som står upp i dag har rests igen under senare delen av 1900-talet och många är också restaurerade. Man vet fortfarande inte varför de gjorde statyerna eller varför de har fällts. Men det finns många teorier.

På Påskön bor kring 6.000 personer, de allra flesta i Hanga Roa. Här finns några hotell, biluthyrningar, restauranger och matvarubutiker. Vi kom till Påskön straxt innan påsk, vi tyckte det var lite roligt att komma till ön vid denna tid även om vi inte såg något direkt påskfirande, varken religiöst eller i hemmen. Vi

Vid Ahu Tongariki är statyerna 7 meter höga

strosade omkring i Hanga Roa tittade in i turistbutiker, handlade på fruktmarknaden och besökte ett bibliotek där bibliotekariens dotter pratar norrländska efter 15 år i Skellefteå! Det lär även bo en göteborgare här, enligt vad f d Skellefteåbon berättade, men honom träffade vi inte.

En dag hyrde vi bil och körde runt ön och såg på stenstatyer, gamla hus och öns natur. Påskön är en hög, rätt kal ö, med endast en liten skog i mitten av ön. Det var betydligt varmare än i Chile, ca 25 grader i luften och 22 grader i vattnet. Påskön saknar en bra ankringsvik, men då ön är triangelformad kan man

oftast få lite vind- och våglä på en av sidorna. Det kan hända att man måste flytta sig runt ön för att få lä,

Den fina viken Anakena där vi slog runt med dingern

men vi slapp undan med en förflyttning. Under några dagar låg vi ankrade utanför den fina stranden Anakena när det blåste för mycket för att ligga kvar i Hanga Roa. Anakena är mycket vackert från båten, ett böljande landskap med en gul sandstrand med en rad stenstatyer. Här fanns också några restauranger och grillplatser. En kväll samlades alla båtbesättningar (hela sex stycken) på land för att grilla och när vi skulle ut till båten igen hände det som vi inte skall hända - vi slog runt med dingern när vi skulle ut från stranden. Vi och alla saker kom i vattnet, även utombordsmotorn. När vi senare kom ut till Randivåg kunde vi torka allt och även utombordaren hostade igång. Men en kamera vi hade med i dingern har ännu inte

startat, men vi har ännu inte givit upp hoppet!

April

Den 31 mars klarerade vi ut från Chile för sista gången och fortsatte seglingen mot Pitcairn och Gambier. AidiejeWah var fortfarande med oss så våra pratstunder på radio två gånger om dagen fortsatte. När vi lämnade Påskön hade vi ostlig vind, vilket betydde medvind, och vi satte upp våra två segel på bommarna och trimmade in vindrodret. Till Pitcairn var det 1.100 sjömil och till Gambier ytterligare 300. Vi seglade med twin-sail i nio dagar i allt svagare vind innan vinden vände och vi fick motvind. Vi fick börja kryssa.

Vi fångade en guldmakrill på några kilo som blev en god middag

Vi var då ca 100 sjömil från Pitcairn och det gick inte att nå ön i den vinden. Den enda ö av de fyra i Pitcairn gruppen som vi såg, var ön Henderson. Den passerade vi på nära håll och vi kunde studera den ogästvänliga terrängen. Henderson är en ö som inte är lätt att landstiga vid. Vi gjorde inget försök utan vi fortsatte istället mot Gambier på en hård kryssbög och vädret gick från dåligt till ännu sämre. De sista dagarna hade vi regn, höga vågor och ojämn, hård vind. Det var en jobbig segling och vi blev riktigt uttröttade. Under tiden vi seglat runt Pitcairn hade vi befunnit oss inom Storbritanniens vatten, lite konstigt att komma direkt från Chile till ett europeiskt land.

När vi hade svag vind hissade vi vår genaker och fick god fart

Efter 14 dygn var vi framme vid revet som omger Gambier. Det var mörkt och vi låg och väntade tills solen kom upp innan vi passerade revet och efter någon timme kunde vi ankra utanför byn Rikitea på ön Mangareva. Det kändes härligt att äntligen ligga still igen, det var första gången sen vi lämnade Valdivia. Det var den 15 april och nästan åtta veckor sedan vi lämnat Chilenska fastlandet. Vi hade seglat 4.000 sjömil under 32 dagar, gått för motor i sammanlagt tre dagar, fångat två fiskar, besökt två fantastiska öar och lyckats genomföra resan utan skador på

vare sig oss eller båten.

Vi var fortfarande inom europeiskt område, Gambier ligger i Franska Polynesien som tillhör Frankrike. Lite lustigt kändes det när vi var hos myndigheterna, vi fick ingen stämpel i passet som vi är vana vid. Vi är ju i Europa och här stämplas inte europeiska pass. Båten kan stanna i två år utan att behöva tullas in i landet och vi kan stanna hur länge vi vill. Vi var framme i Söderhavet!

Lisa och Sven-Gösta

Ankringen utanför byn Rikitea i Gambier